

Donkertest

Carrière, erotiek en tragiek

Iris Pinson

Donkertest

Een erotisch drieluik waarin de zonde, beginnend met de oerzonde, eindigt in de hel. Geïnspireerd door het Hooiwagen-drieluik van de Nederlandse kunstschilder Jheronimus Bosch.

Hoe verhoudt zich de paradijselijke onschuld tot de schuld? Lila, Péar en Victoria Van Gelre zijn drie zussen die het voor elkaar hebben. Ze zijn aantrekkelijk om te zien, hoog-intelligent, welbespraakt en ze hebben een grote aantrekkingskracht op mannen met status. Maar de dames zijn kritisch en ze zijn alleen ontvankelijk voor mannen van goede afkomst, die ook wat te spenderen hebben.

De drie meiden weten niet beter. Van jongs af aan heeft hun moeder Margret, die een succesvolle Eurocommissaris is, alles in het werk gesteld om haar dochters van een bevoorrechte start in het leven te voorzien.

Victoria wordt in het studentenleven van Wichita USA geadoreerd om haar Europese aristocratische attitude. Als taxateur bij Kingston Real Estate doorloopt Lila een met goud bekleed carrièrepad. Hun zus Péar is een talentvolle zwemster die met haar prestatiedrang alles op alles zet om bij de Olympische Spelen de beoogde gouden medaille te incasseren.

De Van Gelre familie staat synoniem voor de allegorische voorstelling rondom een hooiwagen, waar iedereen gretig zijn aandeel probeert te bemachtigen. Helaas wordt de kar voortgetrokken door demonen, die langzaam de nietsvermoedende door het hooi verblinde familie in de richting van de afgrond trekt. De hoogwaardigheidsbekleders zijn niet de onpartijdige hulpbronnen, waardoor de zondenaars één voor één over een brug de hel worden binnengeleid.

Pinson Publisher
Publicatie: 2017
Uitgave: Juli 2023

Schrijver: Iris Pinson
Coverontwerp: Iris Pinson
Foto: Pinson Publisher
ISBN: 978-90-821929-6-4
© Iris Pinson

Dit boek bevat geen persoonlijk levensverhaal. Wat is het dan wel? Het is fictie. Het verhaal is volledig in de fantasie van de schrijver ontstaan. Alle namen zijn willekeurig gekozen en iedere herkenning van personen berust op toeval.

Deel I – Niemand zijn

Moeiteloos gevangen op de manier waarop het gebeurde.

Hoofdstuk 1

'De Donkertest is een methode om de functionaliteit van de componenten te testen. Werken ze wel of werken ze juist niet,' zei Lila zelfverzekerd.

'Waar heb je het over? Ik ben je even kwijt. We houden toch van elkaar? Wat is jouw probleem?'

'Ik heb geen probleem. Jij bent het probleem,' zei Lila geagiteerd.

Joen zat ontspannen in een comfortabele bruinleren fauteuil en observeerde Lila, die met een dominante houding haar handtas naast de bank pakte en ontwijkend naar buiten keek. Klaar voor vertrek.

Zo was het toch niet begonnen? Het begin van hun samenzijn was relaxed geweest. Respect voor elkaar. Dat hadden ze beiden voor ogen gehad.

'Waar ga je naartoe? We zouden vanavond toch een moment voor onszelf inlassen?'

'Dat weet ik nog niet zo zeker. Je zeurt en je weet dat ik daar niet tegen kan. Ik heb het al druk genoeg met het managen van mijn portfolio. Mijn doelstelling is om het project succesvol op te leveren, zodat het management niet meer om mij heen kan. Je weet dat ik ervoor ga. Dus?'

Lila gooide haar lange, blonde, geföhnde haren arrogant over haar schouders naar achteren.

'Lila, waar maak je je weer druk om? Het is maar werk. Je hebt al een prominente positie binnen de makelaardij verworven. Relax, baby.'

Joen keek haar na terwijl ze met een rechte rug statig op haar hoge hakken naar de voordeur liep. Hij schudde zijn hoofd. Wat een vrouw was Lila. Een vrouw met een handvat.

Eén ding moest Joen toegeven: Lila was ambitieus en ze maakte het ook nog eens waar. Een paar jaar geleden was Lila begonnen bij de internationale vastgoedorganisatie Kingston Real Estate als junior makelaar. Kingston was een agressieve speler in de Randstad, die de concurrentie abrupt had wakker geschud. Lila had binnen de kortste keren haar plek binnen de organisatie verworven en naam gemaakt. Maar het was nooit genoeg voor haar. Er moest altijd een schepje bovenop. Naast het taxeren en verkopen van bedrijfsobjecten was ze nu

betrokken bij de Donkertest. Een groot object moest voor één dag spanningsloos worden gemaakt, omdat er onderhoud aan de transformatoren moest plaatsvinden.

Lila was de vrouw die als projectleider het geheel ging aansturen. Op dit moment was ze druk bezig met de voorbereidingen van het projectplan. De uitwerking hiervan leverde de nodige spanningen op die hun tol eisten, maar dat liet Lila niet blijken, want ze had alles professioneel onder controle. Ambitie en scoren, daar draaide het bij haar om.

Ongewild moest Joen denken aan de dag waarop hij Lila op een drukke zaterdagmiddag in de Bijenkorf opmerkte. Terwijl hij naar de roltrap liep, kwam hij langs de make-upafdeling, waar een adviseuse een perfecte vrouw in de spiegel liet kijken. Het type vrouw waar elke man van droomt. Het beeld van deze prachtige vrouw vormde zich als een 3D-afbeelding op zijn netvlies. Ze deed hem denken aan een jonge Linda de Mol. Haar dikke, lange blonde haren hingen speels over haar rug. Zelfverzekerd taxeerde ze haar eigen gezicht in de spiegel.

Joen twijfelde even toen hij zijn voet op de eerste trede van de roltrap zette. Hij draaide zich om, maar omdat er mensen achter hem stonden, vervolgde hij zijn weg naar boven. In zijn gedachten stond Joen op de roltrap. Deze vrouw was het toppunt van schoonheid. Ze leek voortgekomen te zijn uit het zaad van een perfecte man.

Bovenaan de roltrap keek Joen verdwaasd om zich heen. Waarvoor was hij eigenlijk naar de Bijenkorf gekomen? Hij nam de roltrap weer naar beneden. Maar toen hij vanaf de roltrap naar de make-upafdeling op de begane grond keek, was zijn perfecte creatie verdwenen.

Joen had moeite om zijn obsessie voor deze perfecte vrouw onder controle te krijgen en hij bezocht de Bijenkorf telkens wanneer hij vrije tijd had, hopen haar weer tegen te komen. Na enkele maanden doelloos rondgedwaald te hebben, had hij de hoop opgegeven. Totdat hij op een zonnige zaterdagochtend langs de Veerhaven in Rotterdam liep en naar de zeilschepen in de haven keek. Plotseling scheurde er een luxe auto met hoge snelheid voorbij. Joen knipperde met zijn ogen toen hij de mooie vrouw uit de Bijenkorf achter het stuur zag zitten. Met samengeknepen ogen volgde hij de auto, die de Parklaan inreed. Joen haastte zich naar het hek waar de auto achter verdwenen was en zag

dat deze prominent op de binnenplaats geparkeerd stond. De auto was leeg. Op het hek stond: Kingston Real Estate.

Aanbellen had geen zin, aangezien hij geen zakelijk verhaal klaar had. Joen liep een stukje verder en pakte zijn smartphone. Hij zag dat er in het centrum een makelaarskantoor van Kingston Real Estate gevestigd was, waar particuliere woningen werden verkocht.

Het volgende weekend besloot Joen om het makelaarskantoor in het centrum van Rotterdam te bezoeken. Hij zag de snelle auto voor de deur geparkeerd staan en nu had hij wel zijn verhaal klaar: de voorgenomen verkoop van zijn appartement.

Bij binnenkomst werd hij verwelkomd door een iets te gladde receptioniste. Hij luisterde naar haar verhaal en vroeg terloops of mevrouw de Makelaar aanwezig was.

'Wie bedoelt u? Lila of Mieke?'

Joen had zich voorbereid en had op Google de foto's van de makelaars bekeken die aan dit kantoor verbonden waren.

'Lila Van Gelre.'

De receptioniste pakte de telefoon en belde een intern nummer.

'Ik heb hier een meneer voor de balie staan die u graag wilt spreken,' zei ze terwijl ze Joen vragend aankeek.

'Mijn naam is Joen Maelre,' zei Joen zachtjes maar wel hoorbaar.

De receptioniste luisterde aandachtig aan de telefoon en vroeg aan Joen: 'Had u een afspraak?'

'Nee, maar kennissen raadden me Lila Van Gelre aan als de expert binnen uw kantoor.'

Joen had dit met een luide stem gezegd, zodat Lila aan de andere kant van de lijn het moest hebben gehoord.

De receptioniste luisterde opnieuw aandachtig, zonder dat Joen wist wat er aan de andere kant van de lijn werd gezegd.

'Lila kan nu wel tijd voor u vrijmaken. Volgt u mij maar,' zei de receptioniste en ze leidde Joen door de klapdeuren naar de lift, waar ze op de knop van de tweede verdieping drukte. Ze glimlachte charmant naar Joen, alsof hij een prijs in ontvangst ging nemen.

'De heer Maelre,' kondigde de receptioniste aan toen ze Joen de kamer binnenliet.

'Neemt u plaats,' zei Lila en ze gebaarde naar de stoel tegenover haar bureau.

'Wat kan ik voor u betekenen?'

'Ik wil graag mijn appartement in de verkoop zetten. Een kennis raadde me Kingston Real Estate aan.'

'Dat hoor ik graag. Mijn werkzaamheden betreffen voornamelijk bedrijfsobjecten en niet de consumentenmarkt. Maar ik kan een uitzondering voor u maken,' zei Lila terwijl ze Joen belangstellend observeerde.

'Kunt u iets meer vertellen over uw woning en wat uw wensen zijn met betrekking tot de nieuwe woonruimte?'

Joen voelde feilloos aan dat deze Lila een behendige zakenvrouw was, en hij vertelde beknopt de feiten over zijn appartement.

'Zullen we binnenkort een afspraak maken, zodat ik uw woning kan bezichtigen en de verkoopprijs kan bepalen?'

Joen knikte en pakte zijn smartphone om zijn agenda te bekijken, waarna er een datum werd geprikt.

Op het afgesproken tijdstip belde Lila bij Joen aan. Zakelijk schudde ze hem de hand en bekeek Joen met een sceptische blik omdat hij informeel gekleed was. Haar ogen gleden ongegeneerd van boven naar beneden. Hij kon aan haar gezichtsuitdrukking zien dat het haar niet beviel. Toen Joen bij Kingston Real Estate naar Lila had gevraagd, droeg hij een onberispelijk maatpak.

Lila nam plaats op de bank en legde de luxe bruine leren map op het salontafeltje neer. Met een zakelijke glimlach complimenteerde Lila Joen met zijn keurig en netjes onderhouden woning.

'Kleine appartementen vallen in een gunstigere prijsklasse dan grote objecten. De ligging van dit appartement is ideaal. In het hart van Rotterdam zijn dit gewilde objecten.'

Joen stond op en leidde Lila door zijn appartement. Terloops vertelde hij dat hij de afgelopen jaren verschillende projecten had opgepakt en nu overwoog om een vervolgstap in zijn carrière te maken, waarbij een verhuizing niet uitgesloten was.

Toen Joen Lila naar het keukengedeelte leidde, zag hij een afkeurende blik in haar ogen.

'Wat is dat daar?' en ze wees naar de varkenspoot die op het aanrecht lag.

Joen schoot hard in de lach: 'Dat is een nepper. Die varkenspoot lijkt net echt, maar als je hem oppakt voel je dat het rubber is.'

Joen pakte de poot, kneep erin waarna er een hysterisch geluid van een varken in nood klonk. Joen reikte de poot aan, maar Lila pakte hem niet aan. Ze was niet gecharmeerd van zijn grapje.

Terwijl ze naar het woonkamergedeelte liepen, vertelde Lila dat het voordeel van kleine appartementen is dat je met weinig ruimte functioneel je voordeel kunt doen.

'Er zijn een paar basisprincipes waarmee je je woning perfect kunt stylen. Het appartement is nu onlogisch ingedeeld, maar als je in de grote woonkamer scheidingen aanbrengt, houd je het overzichtelijk.

Probeer de open keuken te scheiden door de tafel aan de rechterkant te plaatsen. Verschuif de buffetkast die tegen de muur staat naar de tafel. Dan lijkt de kamer groter en ben je het zicht op je aanrecht kwijt.'

Joen zweeg en moest in zichzelf lachen. Lila ging los. Hij begreep dat het inrichten van woningen haar passie en levenslust was. Het interesseerde Joen totaal niet hoe het appartement eruitzag. Hij nam langdurige IT Security-opdrachten aan en als hij de kans kreeg, huurde hij in de buurt van zijn tijdelijke opdrachtgever een particuliere woning. Geen gedoe met wachtlijsten. De huur was aanzienlijk duurder, maar hij verdiende goed aan zijn opdrachten.

Joen wist dat zijn huidige opdracht tegen het einde van het jaar afgerond zou zijn en overwoog om een opdracht in het buitenland aan te nemen. Onlangs was een collega naar Canada verhuisd en had al laten weten dat ze in Toronto op zoek waren naar mensen met zijn analytische securitykennis. Joen had nog geen besluit genomen, omdat hij Lila als een verleidelijke trofee op zijn lijst had gezet. Hij vond haar uitzonderlijk knap, een tikkeltje hoogdravend, maar iemand om een paar maanden plezier mee te hebben.

'Mijn advies is: Koop een paar planten en zet die daar op dat kastje. Zo krijgt het zitgedeelte een intiemere sfeer.'

'Koffie?' vroeg Joen en hij keek Lila serieus aan.

'Wat heb je voor koffie?'

‘Nespresso.’

‘Dat is prima,’ en Lila nam plaats in een fauteuil. Ze pakte haar map en haalde er een folder uit, die ze demonstratief op de tafel neerlegde. Daarna maakte ze snel aantekeningen.

Vanuit de keuken bekeek hij haar. Ze was echt knap met dat lange blonde haar. Het zwarte getailleerde mantelpakje was haar op het lijf geschreven. De hagelwitte blouse onmisbaar in het geheel. Het viel Joen op dat Lila weinig make-up gebruikte. Of ze gebruikte het, maar wist ze het onzichtbaar te verwerken.

Joen zette de Nespresso op de tafel neer. Hij keek Lila met een glimlach aan en zei: ‘Ik moet het toegeven, je beschikt over veel kennis voor het inrichten en stylen van woningen. Hoe lang werk je al in het vastgoed?’

‘Een paar jaar pas. Ik ben altijd al gefascineerd geweest hoe designers hun creativiteit in televisieprogramma's uit de doeken doen.’

Glimlachend zei ze: ‘Je bracht me in verwarring. Je kwam bij ons op kantoor in een mooi maatpak, maar ik vind de inrichting van je appartement niet in lijn met je persoonlijke stijl.’

‘Jouw analyse klopt als een bus. Deze woning heb ik compleet gemeubileerd uit een faillissement op de kop getikt. Momenteel overweeg ik om een klus in het buitenland aan te nemen, dus wil ik van deze woning af.’

Lila knikte begrijpend en zei: ‘Een voordeel van dit complex is dat het in de Amsterdamse Schoolstijl is gebouwd. Veel baksteen en plastische gevels die gevuld zijn met laddervensters. Vroeger werden deze projecten door sociale woningbouw geïnitieerd. Nu zijn het gewilde objecten.’

In de tussentijd klapte Lila haar map dicht en vertelde ze op zakelijke toon tegen welke prijs de woning in de verkoop kon.

Terwijl Lila haar tas pakte, vroeg ze terloops waar Joen werkte.

‘Ik werk voor Rococo.’

Lila liet haar tas los en keek Joen geïnteriseerd aan. ‘Fashion Company Rococo?’

Joen knikte en hij had haar volledige aandacht. ‘Jazeker. Het hoofdkantoor is in Parijs gevestigd, maar hier in Nederland zit ook een divisie. Belastingtechnisch is het voor grote multinationals interessant om bepaalde onderdelen in Nederland onder te brengen.’

‘Wat doe je daar? Heb je te maken met de laatste modetrends?’

Joen lachte inwendig. Dat was blijkbaar het enige waarin Lila geïnteresseerd was. Status; daar ging ze voor. Maar Joen wist hier wel raad mee. Lila was niet de eerste vrouw die van opwinding aan zijn lippen hing bij het horen van de naam Rococo en Parijs.

Joen nam de tijd en vertelde over Rococo: hoe haute couture als het hoogtepunt van de mode werd gezien. 'Je kunt het je niet voorstellen, maar er worden slechts één of soms enkele exemplaren van bepaalde kledingstukken voor de klant op maat gemaakt. Alle stukken worden met de hand gecreëerd van de mooiste en duurste stoffen, die op speciale specificaties worden geweven. Dat is het grote verschil met de confectie-industrie, die met hun kant-en-klare kleding in groten getale de detailhandel overspoelen. Je bent niet uniek als je kleding in de winkel uit het rek haalt, past en koopt. We hebben de haute couture te danken aan Charles Frederick Worth, die zijn eigen collecties ontwierp en wars was van het confectiemodel. Het ging hem erom rijke klanten te voorzien van unieke ontwerpen.'

'Wauw, Joen, wat werk jij voor een inspirerend bedrijf. Ik ben zelf heel creatief en lees veel over mode. Daar raak ik geïnspireerd door. Wat doe je precies bij Rococo?'

'Ik houd me bezig met digitale beveiliging. Daarnaast zorg ik als analist ervoor dat er optimaal rendement wordt behaald uit de twee collecties die Rococo per jaar presenteert. Je moet je voorstellen dat een collectie minimaal vijftig verschillende nieuwe kledingstukken per model moet bevatten. De doelgroep die zich onze haute couture kan veroorloven is extreem rijk, maar ook erg klein.'

Lila kwam woorden tekort om haar nieuwsgierigheid te bevredigen. Het was een inkoppertje voor Joen, en hij palmde Lila in als een volleerd charmeur.

'Volgende maand wordt de nieuwe collectie gepresenteerd.'

'Joen, ik zou daar zo graag een keer bij willen zijn,' zei Lila, terwijl ze hem smachtend aankeek.

Joen ging bewust niet in op haar opmerking. Dat was voor de volgende fase. Hij nam een zakelijke houding aan en verlegde het gesprek naar de verkoop van zijn appartement. Eigenlijk wilde hij zijn appartement niet verkopen. Het was zijn thuisbasis. Financieel stond het appartement er goed voor.

Een paar dagen later ontving Joen een schriftelijk voorstel van Lila voor de verkoop van zijn appartement. Hij had het nonchalant op tafel gegooid.

De volgende dag belde Lila als een doorgewinterde Salesmanager en vroeg Joen of hij nog vragen had over het voorstel. Maar Joen had geen vragen.

‘Ik ben de komende weken in Parijs omdat de nieuwe collectie wordt gepresenteerd. Misschien kan ik een plaats voor je reserveren bij de presentatie. Vind je het leuk om mee te gaan naar Parijs?’

Voordat Joen was uitgesproken, riep Lila al JA door de telefoon. Ze was dolenthousiast.

Joen besprak zakelijk waar en wanneer ze elkaar in Parijs zouden ontmoeten. Hij vond Lila een fascinerende vrouw. Haar ambitie kende geen grenzen, ondanks haar bovenmatige behoefte aan waardering en bewondering. Ze genoot van de aandacht die haar toekwam als de noodzakelijke zuurstof, die ze dwangmatig diep inhaleerde.

...

De presentatie van de nieuwe Rococo-collectie in Parijs was adembenemend en extravagant. Joen kon aan het gezicht van Lila aflezen dat ze ervan genoot. Na afloop stond ze met een glas champagne in haar hand en nam ze genoeglijk een slokje.

‘Wat vond je ervan?’ vroeg Joen met een brede glimlach op zijn gezicht.

‘Dit is een van de mooiste dagen van mijn leven. De elegantie waarmee de modellen over de catwalk lopen is zo fascinerend. De collectie is echt schitterend en de kleuren voor het nieuwe seizoen spreken me aan. Ik vind het belangrijk om me te kleden in trendy ontwerpen met de juiste kleurcombinaties van het seizoen,’ zei ze bloedserieus terwijl ze Joen aankeek. Daarna nam ze weer een slokje van haar glas. Voordat Joen iets kon zeggen, vervolgde Lila: ‘Mijn persoonlijke stijl ligt precies in lijn met wat ik vandaag heb gezien. Als succesvolle zakenvrouw is een consistente stijl belangrijk. Een stijl die mijn uitstraling moet complementeren.’

Lila knikte ter bevestiging van zichzelf twee keer met haar hoofd, gevolgd door een slokje uit haar glas.

De ervaring met Lila was iets wat Joen nog niet eerder had meegemaakt. Ze hadden uitgebreid gedineerd vlakbij de Champs-Élysées, met een uitstekend wijnarrangement.

De nacht die daarop volgde was een onwerkelijke droom. Het gebeurde zo natuurlijk. In de lift had Joen zijn arm losjes om haar schouder geslagen, wat Lila toeliet. Ze glimlachte zelfs bemoedigend naar Joen terwijl ze hem meetroonde naar haar hotelkamer. Terwijl ze Joen liefdevol aankeek, opende ze de deur voor hem. Hij kon haar charmes niet weerstaan. In de kamer trok hij Lila naar zich toe en hield hij teder haar mooie lichaam vast. Langzaam naderden hun lippen elkaar.

Hij kleepte Lila uit terwijl hij haar bleef aankijken. Ze liet zich door Joen optillen, waarna hij haar liefdevol op het bed neerlegde. Ze was zo mooi. Haar blonde haren lagen als een krans rond haar hoofd. Hij voelde haar handen over zijn onderlichaam glijden en Joen gaf zich over aan een intens liefdesspel. Die nacht waren hun harten innig verbonden. Een warm vuur beheerste zijn lichaam, dat eeuwig mocht duren.

Die nacht vervulde Lila al zijn verlangens. Joen had het onbewust al gevoeld toen hij op de roltrap in de Bijenkorf omhoog werd gedragen. Lila was de vrouw die wist hoe ze mannen tot een turbo orgasme kon brengen.

Zonder een woord te wisselen staarden ze elkaar de volgende ochtend aan. Dit kon geen verrassing zijn. Het gevoel zat zo diep verankerd dat het onmeetbaar was. Joen voelde zich de gelukkigste man op aarde. Hij lag in bed en keek naar Lila, die met haar perfecte lichaam uit bed stapte en naar de badkamer liep. Joen streelde over zijn naakte lichaam en voelde zijn erectie weer opkomen. Hij nam zich voor om Lila te verwennen zodra ze uit de badkamer kwam.

Maar Lila bleef te lang in de badkamer en hij riep: 'Schat, kom je?'

'Ik kom zo. Ik ben nog bezig,' antwoordde ze.

Joen verlangde naar haar heerlijke lichaam en vond het moeilijk om zich te beheersen.

'Kom je?'

Maar er kwam geen antwoord. In een opgewonden toestand liep Joen naar de badkamerdeur, die op een kier stond. Zijn lust verdween toen hij stiekem naar Lila keek. Ze stond voor de spiegel tegen zichzelf te fluisteren. Joen kon niet goed verstaan wat ze precies zei. Ze stond met haar heupen tegen de wastafel gedrukt, met haar gezicht vlak voor de

spiegel. Normaal gesproken zou Joen zich niet kunnen beheersen als een vrouw met een getuete kont naar achteren stond. Maar deze vertoning was vreemd en onwerkelijk. Lila leek wel een valkparkiet die tegen zichzelf stond te babbelen. Toen hij de deur zachtjes verder openduwde had Lila hem in de gaten. Ze draaide haar hoofd om en keek Joen aan.

‘Hoe vind je mijn ogen?’ en ze knipperde een paar keer.

‘Mooi,’ en Joen sloeg zijn armen om haar heupen en trok haar billen zachtjes tegen zijn lichaam aan. Hij kuste haar teder. Lila maakte zich los uit zijn kus, gooide haar lange blonde haren over haar schouders naar achteren. Daarna keek ze langs Joen heen in de spiegel om zichzelf zonder gêne te bekijken.

...

Joen voelde zijn mobiel in zijn zak trillen, haalde hem tevoorschijn en zag dat Lila belde.

‘Hey Joen, hoe gaat het?’

‘Goed. Je klinkt enthousiast. Wat ben je aan het doen?’

‘Ik bel je om te zeggen dat ik het te druk heb. Deze week staat de Donkertest gepland en ik ben nu volop bezig met de voorbereidingen. Ik heb de komende twee weken geen tijd om bij je langs te komen.’

‘Dat is jammer, want ik kijk naar je uit. Dat weet je.’

Joen wist dat zijn opmerking Lila in verwarring bracht.

‘Dat is lief van je. Maar ik heb nu al mijn beschikbare tijd nodig om alles af te ronden.’

Joen vermoedde dat Lila er meerdere minnaars op nahield en voor het komende weekend stond er blijkbaar een concurrent gepland. Joen vond het niet leuk, maar hij wist dat hij Lila nooit op alle vlakken kon bevredigen. Ze was ook niet de vrouw met wie hij de rest van zijn leven wilde doorbrengen. Het was leuk zolang het duurde. De Donkertest zou haar activiteiten en beslissingen de komende tijd beheersen. Ze nam eigenlijk te veel hooi op haar vork met dit project.

‘Je weet dat ik als projectleider bij Kingston Real Estate het volledige project zal begeleiden. Op de locatie staat een imposant pand waar de Donkertest plaatsvindt. Het pand is gebouwd in de jaren zeventig van

de vorige eeuw en had bij oplevering al een verouderde technische infrastructuur. Sindsdien zijn er al verschillende grondige reconstructies geweest. Het pand ziet er aan de buitenkant niet aantrekkelijk uit. Vierkant met een vaalgrijze betonkleur. Vergelijkbaar met de betonnen blokken uit het voormalige Oostblok. De afgelopen weken waren stressvol met de voorbereidingen en het opstellen van de planning. In de tussentijd heb ik het draaiboek afgerond met de rolverdeling voor de verantwoordelijke medewerkers en de afspraken met externe onderhoudsbedrijven. Joen, je hebt geen idee wat er allemaal bij komt kijken. Wat denk je? De vitale systemen, zoals het brandmeldsysteem en de noodstroomaggregaten, moeten worden ingezet.'

'Lila, maak je je niet te druk? Dit soort werkzaamheden kun je beter uitbesteden. Waarom neem je dit soort projecten zelf op je?'

'Joen, ik wil straks allround zijn en dan kan ik als consultant een mooi uurtarief vragen. Als ik deze Donkertest succesvol afrond en een tevreden klant heb, ben ik ook tevreden.'

Lila praatte nog een tijdje door. Joen luisterde niet meer. Zijn aandacht ebde weg.

'Lila, de bel gaat. Ik ga opendoen. We spreken elkaar over twee weken. Groeten en veel succes.'

Joen verbrak de verbinding. De bel was niet gegaan. Hij was klaar met haar.

Hoofdstuk 2

Mijn hart is vol met liefde. Er is niets meer voor nodig om deze emotie via mijn bloed door mijn lichaam te laten stromen. Het is echt niet ingewikkeld. Vanuit mijn spectrum kan ik alles overzien. Ik weet nog wel toen ik je voor het eerst zag. Het was liefde op het eerste gezicht. Het leek wel of ik me op een andere planeet waande. Ik probeerde me te beheersen, want ik wilde niet laten blijken dat ik meteen voor je gevallen was.'

'Dat zijn mooie woorden, Lila,' zei Sander.

Lila keek liefdevol naar Sander, die zijn warme hand op haar buik legde en haar schouder kustte.

'Toen ik je voor de eerste keer ons kantoor zag binnenlopen, was ik direct verkocht. Je kwam het Donkertestproject presenteren. Ik kon je niet meer uit mijn gedachten bannen. Als een windvlaag nam je bezit van mijn hart. Je drijft me in een metaforische hoek, waar ik langzaam tot bezinning kom. Er is meer tussen hemel en aarde. Een hogere macht. Jouw windvlaag was de bode die ik nodig had om mijn zeilen te hijsen, zodat de sterke wind de richting kon bepalen,' oreerde Sander als een volleerd karakteracteur.

Lila werd emotioneel van zijn zoete betoog en ze keek met vochtige ogen naar Sander. Dat had nog nooit een man tegen haar gezegd. Sander bevestigde dat ze speciaal voor hem was. Voordat ze iets kon zeggen, vervolgde Sander: 'Ik vind je de mooiste vrouw op aarde,' en hij ging op Lila liggen, die Sander maar al te graag in haar volmaakte lichaam toeliet.

Sander was de verleider, die heer en meester was in het creëren van een paradijselijk gevoel. Hij paste zijn truc naadloos op Lila toe, die hiervoor ontvankelijk was. Sander was de man waar Lila jarenlang heimelijk naar op zoek was geweest. Voor haar was het allerbelangrijkste dat hij van goede komaf was. Zijn ouders woonden in een grote villa in Wassenaar. Zijn vader had een eigen bedrijf in Dubai en reisde voor zijn werk de wereld rond.

Sander heette volledig Alexander Goudriaan tot Datema. Lila had zijn familienaam gegoogeld en vermoedde dat hij van adel was. Sander ontkende het, maar ze wist wel beter. Sander was voor haar de prins op

het witte paard. Het waren niet alleen zijn mooie blauwe ogen, zijn gespierde lichaam en zijn lieve stem die haar hart sneller deden kloppen. Maar er was meer. Zijn brede, maar niet overdreven getrainde schouders, maar ook zijn strakke kaaklijn betekenden dat hij over een gezonde testosteronhuishouding moest beschikken. Lila had hierover in damesbladen gelezen. Sander had de ideale lengte van 1.80, had kort blond haar en een gladgeschoren gezicht. Hij was gekleed in Austin Reed designpakken. Engelse degelijkheid. Gelukkig droeg hij geen van die bruine schoenen onder zijn donkerblauwe maatpak, iets waarin het merendeel van de sales-tijgers in Nederland rondliep.

Lila had een goed inhoudelijk gesprek met Sander over het Donkertestproject gehad. Ze wist zeker dat hij cum laude afgestudeerd moest zijn aan een prestigieuze universiteit. De manier waarop hij zijn zinnen formuleerde en zijn detaillistische kennis bevestigden haar theorie. Tijdens de lunch had Lila hem geobserveerd en gezien dat Sander eerst aan zijn glas wijn rook voordat hij een slok nam. Zijn ouders moesten over een riante wijnkelder beschikken. Diep in haar hart hoopte Lila dat Sander geen player was die haar rücksichtsloos zou vervangen voor een andere bevallige jongedame.

Lila zat nog met Joen in haar maag. Joen was een aardige vent, maar hij had het net niet. Hij was ook besluiteloos. Hij had haar gevraagd om zijn appartement voor de verkoop te taxeren, maar uiteindelijk had hij zijn woning niet in de verkoop gezet. Ze had het appartement snel kunnen verkopen omdat het op een mooie locatie in de binnenstad van Rotterdam lag. De inrichting was wel gedateerd en onaantrekkelijk voor potentiële kopers. Haar relatie met Joen had zich oppervlakkig ontwikkeld en bestond alleen maar uit seks, als Lila niet op haar andere minnaars kon terugvallen. Ze vond zijn opdrachtgever Rococo interessant, maar daar hield het verder mee op. Lila had gehoopt dat ze gebruik kon maken van de Rococo-personeelskortingen. Maar toen Joen haar had verteld dat Rococo geen personeelsaanbiedingen had, was ze met hem klaar. Alleen moest ze dat Joen nog vertellen.

...

‘Hallo Lila, hoe gaat het met je?’

Haar moeder, Margret, belde en wilde op een dominante manier op de hoogte worden gehouden van de prestaties van haar dochter.

‘Mam, alles gaat hier goed. Het Donkertestproject is naar tevredenheid opgeleverd en afgerond.’

‘Ik had niets meer van je vernomen en ik maakte me zorgen.’

‘Waarom maak je je zorgen? Na het evaluatierapport was de directie van Kingston Real Estate enthousiast over het resultaat. Ik weet zeker dat er een promotie voor me in het verschiet ligt. Ze kunnen simpelweg niet meer om me heen.’

‘Lieverd, hou er rekening mee dat er altijd kapers op de kust zijn,’ zei Margret op een zorgelijke toon. ‘Wanneer kom je naar Brussel? Ik zou het leuk vinden om samen het weekend door te brengen en te gaan winkelen. Je zussen komen binnenkort ook. Je spreekt ze toch wel? Het is belangrijk om de familieband goed te onderhouden.’

‘Ja, mam. Ik heb Péar en Victoria vorige week nog gesproken.’

‘En je broer Lucas?’

‘Ik heb geen tijd gehad om hem te bellen.’

‘Lila toch. Je broer hoort er ook bij. Ik vind het niet netjes dat je hem verwaarloost. Zo gaan we in de familie niet met elkaar om.’

‘Ik zal hem bellen, mam,’ zei Lila met een zucht.

Na het gesprek met haar moeder, Margret, legde Lila haar mobiel op de tafel en staarde ze voor zich uit. Zou ze haar moeder Margret ooit kunnen evenaren? Ondanks haar torenhoge ambitie en drive had Lila haar onzekere momenten. Haar moeder, Margret Van Gelre, was een klasse apart. Ze had op jonge leeftijd carrière gemaakt in het bedrijfsleven en was via een omweg in de Nederlandse politiek terechtgekomen. Een paar jaar geleden was ze benoemd tot Europees Commissaris. Ambitie was haar tweede natuur. Ze stond zelfs vermeld op de Forbes-lijst van ‘Most Powerful Women’.

Margret kwam uit een vooraanstaande Rotterdamse familie die een fortuin had vergaard in de haven. Haar ouders hadden haar gestimuleerd om te gaan studeren, omdat ze het belangrijk vonden dat vrouwen zich goed ontwikkelden.

Naast alle successen was er ook een grote frustratie in de Van Gelredynastie, die de familieleden dwangmatig tot torenhoge prestaties dreef. De voorouders van Margret hadden in 1648 de Universiteit van

Harderwijk opgericht, de vijfde universiteit van Nederland ten tijde van de Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden. Volgens overleveringsverhalen weigerden een aantal steden te betalen, hoewel ze wel hadden deelgenomen aan de oprichting. Daarna volgde de inval van de Fransen, waarna de Universiteit van Harderwijk haar deuren moest sluiten. Koning Willem I probeerde de universiteit in 1815 nieuw leven in te blazen, maar in 1818 werd de voordeur definitief gesloten. Als Margret een glas wijn te veel op had, werd ze opstandig en haalde ze altijd aan dat het niet nodig was geweest. Dan pochte ze dat de Universiteit van Harderwijk grote wetenschappers zoals Jacob Roggeveen, Carolus Linnaeus en Herman Boerhaave had voortgebracht. Lila wist als geen ander dat het geen zin had om met Margret een discussie aan te gaan over de rol van haar familie op de Universiteit van Harderwijk. Het leidde altijd tot harde en ongenueanceerde uitspraken, alsof Margret over een opstandig gen beschikte dat ze van haar voorouders had geërfd. Ze kon dan boos, heel boos worden.

Lila had geen herinneringen aan haar vader. Haar ouders waren gescheiden toen ze nog erg jong was. Haar vader was voor zijn werk naar het buitenland vertrokken. Margret had het roer in handen genomen en het gezin uitstekend begeleid. Een vaderfiguur was eigenlijk niet nodig om een succesvol gezin te leiden en te onderhouden. Margret was een Van Gelre in hart en nieren, een strijdster die niet gedwarsboomd of tegengewerkt wilde worden. Ze beschermde haar territorium als een leeuw. Haar kracht lag in het politieke domein. Ze was heer en meester in het omzetten van haar woede en ergernis in klinkende resultaten door middel van bovennatuurlijke krachten.

Lila's zussen Péar en Victoria en haar broer Lucas hadden het voorrecht om in deze ambiance op te groeien. Margret had een drukke baan en was als moeder weinig thuis. Tijdens hun jeugd zorgden de huishoudster en de nanny voor orde en regelmaat in de Van Gelre Residence. Als Lila erover nadacht, moest ze weleens denken aan de momenten dat ze haar moeder Margret miste, vooral als ze verdrietig was. De nanny's, die het Van Gelre-gezin ondersteunden en leidden, waren van uitstekende kwaliteit. Ze namen naadloos de zorg over. Terugkijkend kon Lila alleen maar positief zijn over hoe ze haar jeugd had ervaren. Margret had niet op een cent gekeken als het ging om hun

studies. Niet dat Lila een hoogvlieger was, maar ze had de noodzakelijke diploma's binnen de beschikbare tijd behaald. Ze had echter wel de hete adem van haar zus Péar in haar nek gevoeld.

Péar had thuis de bijnaam 'Toppertje'. Ze haalde met het grootste gemak haar studiepunten en was ruim binnen de tijd afgestudeerd. Maar Lila was ook trots op Péar, omdat ze een succesvolle zwemster was, die het ene na het andere record verbrak. Lila besepte als geen ander dat zijzelf degene was die het zakelijke instinct van haar moeder had geërfd. Wie het zwemtalent van Péar had, wist Lila niet, maar Margret had er wel op tijd oog voor gehad om het talent op het juiste moment te herkennen, te stimuleren en het succes te verzilveren.

Met een leeg glas in haar hand liep Lila naar de keuken. Ze opende de kraan en vulde het glas met koud water. Terwijl ze kleine slokjes nam, keek ze tevreden voor zich uit. Ze was trots op de inrichting van haar woning. Een paar jaar geleden had ze een verwaarloosde bungalow gekocht en er veel geld en tijd in gestoken om de woning te renoveren volgens de laatste trends.

Haar hobby was het inrichten van woningen, en Lila had een aangeboren talent voor het bepalen van de juiste stijl en kleuren. Ze ontdekte dit talent op jonge leeftijd. Ze kon zich nog goed herinneren dat ze voor het eerst een mooie bank in een etalage had gezien. Ze was toen met haar moeder en zussen in de binnenstad aan het winkelen voor nieuwe winterjassen. Haar zusje Victoria was in een hondendrol gestapt en uitgegleden. Margret had haar nog net kunnen opvangen. Het was een vieze zachte lichtbruine drol die langs de zijkant van haar schoen omhoog krulde. Margret had Victoria naar de stoeprand geduwd en geprobeerd langs de rand de stinkende zachte massa van haar schoen af te schrapen. Omdat dit niet goed lukte, pakte Margret papieren zakdoekjes uit haar tas en ging ze met de schoen van Victoria aan de slag. Terwijl Margret bezig was om Victoria te helpen, was Lila nieuwsgierig naar een etalage van een exclusieve interieurwinkel gelopen. Daar zag ze een prachtige bank in verschillende kleuren. De bank deed haar denken aan verhalen uit Duizend-en-één-Nacht. De hele vitrine was mooi ingericht, heel anders dan hun klassieke interieur thuis.

‘Kom je, Lila?’ riep Margret, die al verder was gelopen met Victoria en Péar. Lila kon haar ogen niet van de etalage losmaken, maar Margret trok haar met tegenzin mee.

De keuken van Lila's verbouwde bungalow was haar pronkstuk. Alles was strak in het wit uitgevoerd, inclusief de hardhouten vloer. Het plafond bestond uit donkere houten panelen. Een open boekenkast scheidde de ruimte, gedeeltelijk gevuld. Een strakke aanrecht, met alleen de kromming van de kraan zichtbaar. De witte afzuigkap aan de muur verstoorde eigenlijk het perfecte plaatje.

Koken in de keuken was een uitdaging voor Lila. Als er een druppel water in de spoelbak lag, depte ze deze meteen droog. Koken deed Lila eigenlijk bijna nooit, want opwarmen van magnetronmaaltijden was ook gezond. Bovendien had ze een andere missie: een perfect lichaam met een slanke lijn, koste wat het kost.

Wanneer Lila een tijdelijke relatie had, vonden mannen het vaak leuk als ze voor hen kookte. Ze kocht dan met tegenzin ingrediënten volgens de recepten uit de Allerhande van Albert Heijn. Met wat creatieve improvisatie zette ze dan toch een heerlijke maaltijd op tafel. Mannen hadden haar gecompimenteerd over haar kookkunsten.

Na het legen van haar glas water, ging Lila met tegenzin naar de woonkamer, pakte haar mobiel en belde haar broer Lucas op. Lucas was nooit spraakzaam. Ze moest de woorden uit hem trekken.

‘Ha Lucas, hoe gaat het met je?’ begon Lila.

‘Goed. Waarom?’ antwoordde Lucas kortaf.

‘We hebben elkaar al een tijdje niet gesproken. Ik ben zo druk geweest met mijn opdrachten. Ik had me voorgenomen om je vanavond te bellen.’

‘En dan bel je me nu pas?’ reageerde Lucas met een snerpende stem. Lila wilde de verbinding verbreken, maar dacht aan de woorden van Margret. Familiebanden waren belangrijk en moesten behouden blijven.

‘Hoe is het op je werk?’

‘Goed.’

‘Waar werk je nu? Misschien kunnen we samen lunchen als ik in de buurt ben,’ zei Lila hoopvol.

‘Ik ben nu gestationeerd in Den Haag bij 5G-Go. In dat grote grijze gebouw naast het viaduct.’

Lila was stomverbaasd, omdat dat hetzelfde pand was waar ze onlangs het project voor de Donkertest had begeleid en waar ze volgende week een afspraak had met Sander om over een nieuw project te praten.

‘Hoe lang werk je daar al?’

Aan Lucas' stem hoorde Lila dat hij met tegenzin antwoord gaf op haar vragen.

‘Ik ben als elektricien aangenomen voor minimaal een jaar. Maar de opdrachtgever heeft al laten weten dat hij me definitief in dienst wil nemen.’

‘Ik ben volgende week in de buurt. Zullen we afspreken?’ vroeg Lila hoopvol.

Lucas gaf geen antwoord, en er viel een onbehaaglijk stiltemoment.

‘Lucas, ben je er nog?’ vroeg Lila.

‘Ja.’

Lila wist dat ze geen antwoord meer zou krijgen en besloot het gesprek te beëindigen. Margret kon tevreden zijn, ze had haar broer gebeld.

Lila dacht na over het korte gesprek met Lucas. Het had nooit echt geboterd tussen hen. Lucas was enkele jaren jonger en voelde zich altijd door Lila betutteld. Als puber kreeg Lila het idee dat Lucas een geheim met zich meedroeg, iets wat hij met niemand wilde delen. Lucas intrigeerde haar.

Dit had ertoe geleid dat Lila jaren geleden, toen ze nog thuis woonde, op een zondagmiddag naar Lucas' slaapkamer was geslopen. Ze was nieuwsgierig en wilde het mysterieuze gedrag van Lucas doorgronden. Hij gedroeg zich niet zoals je van een geboren Van Gelre zou verwachten. De trots en winnaarsmentaliteit ontbraken bij Lucas.

Lucas had de zolderverdieping voor zichzelf. Hij had van Margret toestemming gekregen om een zijwand met graffiti te bespuiten. Lila ging op zijn bed zitten en bekeek het tafereel kritisch. Ze vond het wonderbaarlijk dat Lucas dit voor elkaar had gekregen. De mooie gespoten afbeelding verraadde dat een professional het had gedaan. Lucas had nog nooit getekend, laat staan zo'n mooie afbeelding op de

muur gespoten. Misschien waren er mensen in huis geweest waar Margret niets van afwist. Het graffiti-tafereel was met enorme precisie op de muur gespoten. Het toonde een glooiend grasland met links en rechts halfhoge struiken en kleine bosjes. De opkomende zon gaf een sluimerend beeld van ochtenddauw op het gras.

Lila stond op en ging vlak voor de muur staan. De opkomende zon werd gedeeltelijk bedekt door een grote roestige container. Het was een geheimzinnige, enigszins macabere weergave. Lila liet haar vinger over de muur glijden. Wie zou er nu naar zo'n levensgrote, onaantrekkelijke, roestige container willen kijken? Wat viel daar nu aan te zien, vroeg Lila zich met opgetrokken schouders hardop af.

Onder het schuine dak van de zolderkamer stond Lucas' houten bed. Aan de andere kant stond zijn bureau met een leeg bureaublad voor het raam. Lila ging op de stoel achter het bureau zitten en opende voorzichtig de eerste lade. Die was leeg. In de tweede lade vond ze een nieuw kladblok en een zwarte fineliner. Toen ze de lade weer wilde sluiten, viel haar oog op een stukje papier. Een bijna onzichtbaar strookje stak uit de zijkant van het kladblok. Lila pakte het kladblok uit de lade en legde het op het bureau. Ze bladerde er voorzichtig doorheen en zag handgeschreven gedichten van Lucas. Bladzijde na bladzijde had hij volgeschreven. Sommige gedichten herkende ze uit haar eigen poëziealbum. Het was bizar, want Lucas had nooit in haar poëziealbum willen schrijven. Twee gedichten vielen op omdat ze met een rode pen waren geschreven, in tegenstelling tot de andere gedichten.

*Bijtel in marmer wat goeds men je deed,
zodat je het nimmer, nimmer vergeet.
Schrijf in het zand wat men je misdeed,
zodat je het spoedig, spoedig vergeet.*

*Gedachten verdwijnen en levens vergaan,
maar mijn zorg voor jou blijft bestaan.
Je was het zonnestraaltje in mijn leven,
en je betekende voor mij veel
de twee helften van jou en mij zijn één
het andere is hetzelfde deel.*

Het tweede gedichtje had Lila nooit eerder gezien. Daarna bladerde ze verder door de gedichtjes totdat ze bij het minuscuul uitstekende puntje papier kwam. Dit bleek een handgetekende plattegrond op microformaat te zijn. Lila keek ernaar, maar ze had geen idee waar de plattegrond betrekking op had. Er was een weggetje met strakke vierkante lijnen getekend. In het schema stonden symbolen zoals een krans, onbekende Chinese tekens, maar ook weer dezelfde container die op de graffitimuur was afgebeeld. Ze las de woorden: veilige haven, ingang, put en Jasmijn. De uitgang was bij het woord 'put.' Bij Jasmijn was ook een pijl naar buiten getekend, maar het weggetje was gesloten. Lila vond het verwarrend. Wie was Jasmijn? Ze zocht verder in de bureaulade, maar die was leeg op de fineliner na. Ze bladerde nog een keer door de blocnote, maar er was niets waarmee ze de relatie naar de geheimzinnige plattegrond kon maken.

Lila schoof alles netjes in elkaar zoals ze het had aangetroffen. Maar ze was nog niet klaar. Lila ging midden in de kamer staan, sloot haar ogen en luisterde geconcentreerd. Lucas moest iets verbergen. Ze opende haar ogen, liep langzaam naar het bed en verschoof dit, zodat ze het luik onder het schuine gedeelte van het dak kon openen. Er zat een deurtje in het paneel, maar de sleutel ontbrak. Lila keek tevergeefs om zich heen. Waar zou Lucas de sleutel verstopt hebben?

Lila liet zich niet uit het veld slaan en liep naar beneden om uit de gereedschapskist, die in de meterkast stond, een schroevendraaier en een zaklamp te halen. Behendig opende Lila het simpele slot. Het was donker achter het deurtje. Lila knipte de zaklamp aan. Het was een deceptie, want er was niets achter het schot te zien. Ze scheen met de zaklamp nog een keer rond en in de uiterste hoek zag ze toch iets liggen. Op haar buik schoof ze door de smalle ruimte. Met een gestrekte arm kon ze net bij een zwart plastic tasje. Ze trok het voorzichtig naar zich toe.

Er bleek een opgevouwen bordspel in te zitten. Lila kende het niet. Het was amateuristisch op karton getekend. Zou Lucas dit op het VMBO als werkstuk gemaakt hebben? vroeg ze zich af.

Er zaten twee kleine plastic poppetjes in het tasje en een paar fiches. Ze verschilden van elkaar. Een cowboy met een rood overhemd en een vrouw met een grijze jurk. Typen die Lila weleens op oude foto's uit de

Tweede Wereldoorlog had gezien. Ze stopte de poppetjes voorzichtig terug in het tasje. Stuk voor stuk bekeek Lila de vreemde afbeeldingen op de fiches, zoals een witte fiche met een zwart pictogram van een man die zijn spierballen laat zien. Het andere fiche had een afbeelding van een zwarte wolk met een witte Z-letter. Lila kon zich niet herinneren dat Lucas dit spel ooit voor zijn verjaardag of Kerstmis had gekregen. Ze wilde het bordspel dichtklappen toen haar oog op de afbeelding van een container viel. Weer die container. Ze schudde haar hoofd. Dit moest ze binnenkort nog eens nader onderzoeken. Wat was hier in hemelsnaam aan de hand? Voorzichtig legde Lila het zwarte plastic zakje terug waar ze het had gevonden. Daarna kroop ze onder de schuine wand terug en sloot het deurtje. Alleen kreeg ze het slot niet meer op slot. Geruisloos verliet Lila de slaapkamer van Lucas.

Uitgaven Iris Pinson

2014

Als je alleen...

Erotisch relatiedrama

Print ISBN 9789082192902

E-book ISBN 9789082192919

2014

California Dreaming

Carrière, erotiek en tragiek

Print ISBN 9789082192926

E-book ISBN 9789082192933

2015

Dr. Norton

Carrière, erotiek en tragiek

Print ISBN 9789082192940

E-book ISBN 9789082192957

2017

Donkertest

Carrière, erotiek en tragiek

Print ISBN 9789082192964

E-book ISBN 9789082192971

2021

Talent Hunter

Carrière, erotiek en tragiek

Print ISBN 9789082192988

E-book ISBN 9789082192995

Wordpress <http://irispinson.wordpress.com>

Facebook <http://www.facebook.com/Iris.Pinson.nl>

Linkedin <http://nl.linkedin.com/pub/iris-pinson/4b/701/61>

Twitter <https://twitter.com/irispinson10>